

Hati Bell

SLEUTELS VAN
CHAOS

ZILVERSPoor

Eerder verschenen van Hati Bell:

AMBER

Wordt verwacht:

TITANIUM (*Amber, deel 2*)

© 2014 Hati Bell

© 2014 Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor

Wapens omslag: michelaubryphoto, Ensuper/shutterstock.com

Achtergrond omslag: Danflcreativo, AlexeyZet/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Cocky van Dijk

Woordredactie: Daniel Warmoeskerken

Eerste druk, september 2014

ISBN 978 94 9076 779 2

NUR 334

Meer over de auteur en deze roman kunt u vinden op:

www.boekenshowcase.nl

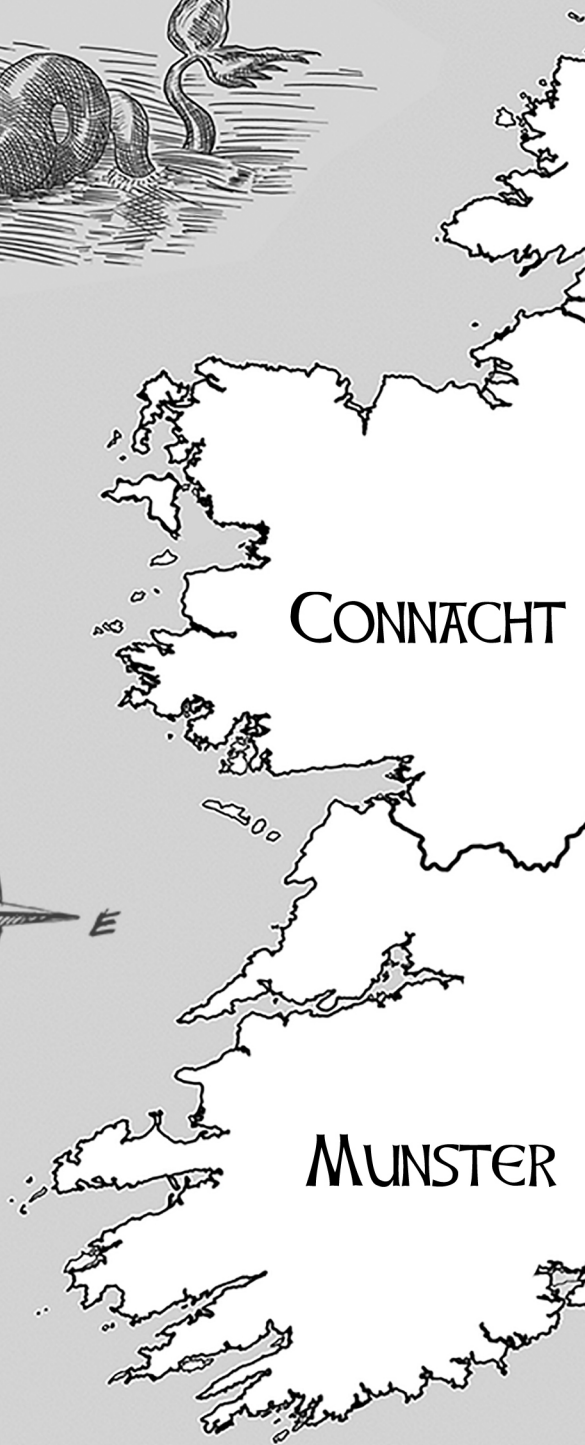
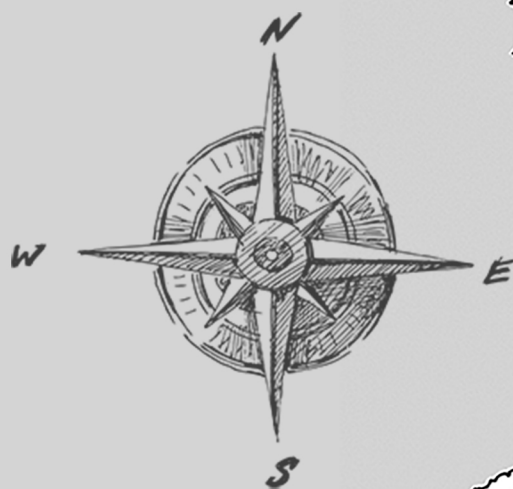
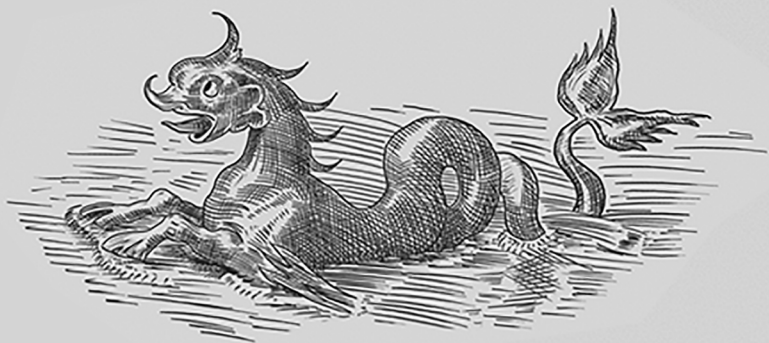
www.zilverspoor.com

info@zilverspoor.com

Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)

Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)

Voor mijn Siebje

IVERNIA

HOOFDSTUK 1

SIEB

Sieb keek vol leedvermaak toe hoe soldaten haar aartsrivaal Boyd Achtvinger afvoerden naar de schandpaal midden op het marktplein. Hoewel zij een slechte week achter de rug had, was die van Achtvinger zojuist tot een dieptepunt gedaald die zelfs zij nog nooit had meegemaakt, dakloos en berooid als dat ze nu was.

Ze stak snel het marktplein over en dook achter een regenton nabij een rij drukbezochte kraampjes. De Jaarmarkt was vol bedrijvigheid en werd bezocht door jong en oud. Onder de kinderen waren de jongleurs favoriet, ze wierpen messen naar elkaar en haalden gevaarlijke capriolen uit door over brandende hoepels te springen. De ouderen waren veelal te vinden bij een bard die had plaatsgenomen op een verweerd wijnvat. Zijn melodieuze stem vertelde over oude koningen en vergeten veldslagen.

‘Na de Stille Oorlog was de gemalin van de laatste Hoog Koning verdwenen,’ scandeerde zijn muzikale stem. ‘Opgelost in de lucht leek het wel. De Hoog Koning die gek werd van verdriet gooide zich van de hoogste kasteeltoren.’

Sieb manoeuvreerde zich tussen een groep vrouwen en schudde het hoofd bij de gedachte aan iemand die een kasteel bezat en ongelukkig kon zijn. In de slopenwijken van Tara heerste de onuitgesproken regel dat wie niet steelt, bestolen wordt. Hetzelfde gold helaas voor woonruimte. Sinds haar geheime plekje in

een verlaten soldatengarnizoen door een onfortuinlijke speling van het lot was ontdekt door de beruchte straatrover Rahar, was ze dakloos.

De volle buidel aan de heup van een in zijde uitgedoste edelman lonkte haar verleidelijk toe. Vier stappen en drie vingerbewegingen later verwisselde de buidel van eigenaar en ging ze op zoek naar haar volgende prooi.

‘Zijn neef Forgall eigende zich dezelfde dag nog de macht over Tara toe, en daarmee over alle provincies van Ivernia,’ hoorde ze de bard op de achtergrond vertellen.

Het lospeuteren van de beurs van de marktkoopman die zijn appels stond aan te prijzen kostte zelfs een vingerbeweging minder.

‘Volgens de traditie werd de rechtmatige troonopvolger echter benoemd door de Wijze Mannen. Forgall weigerde om die traditie in ere te houden. Hierop verlieten de druïden Tara om pas terug te keren wanneer de echte Hoog Koning, zo scandeerden zij woedend, daar weer plaats zou nemen. Er volgde een burgeroorlog en na afloop hiervan was het eens roemrijke Ivernia opgesplitst in vijf koninkrijken. Tot op de dag van vandaag bevechten de vijf koninkrijken elkaar om de troon van de Hoog Koning,’ sloot de bard af.

Sieb borg haar vangst van de dag veilig op in haar ruime jaszakken en liep met de menigte mee richting Brigantia’s tempel terwijl ze haar volgende stap overdacht. Haar hart sloeg een gelukzalige slag over toen ze een rijk uitgedoste kraam zag dat vlak voor het beeld van Brigantia, dat van klei was gemaakt, was opgesteld. Het wemelde er van de gelovigen die de godin offergaven brachten.

Ze had een nieuwe techniek die ze al weken aan het perfectioneren was. Tom had haar deze techniek geleerd, de dag voordat hij uit haar leven was gerukt. Ze slikte haar tranen weg toen ze aan haar beste vriend

dacht. Koning Hakon, die het tot ieders verbazing langer uithield dan menig voorganger zonder een mes tussen zijn ribben of een vergiftiging, had hem geronseld als *vrijwilliger* voor zijn leger. De herinnering was als zout dat in een open wond werd gestrooid en ze kromp ineen voordat ze de gedachte aan zijn onzekere lot weg duwde. Hij zou niet hebben gewild dat ze om hem treurde.

Onder haar gebruikelijke donkerbruine wollen broek en trui die haar armen tot aan de knokkels bedekte had ze Toms wonderapparaat bevestigd. Ze controleerde de pijl die op de schacht was geplaatst en het touw dat daaraan vast zat.

Ze nam haar positie in achter een huifkar en een aantal struiken. De straat waarin de marktkraam zich bevond begon nu echt vol te lopen. In de verte stond de tent van het soldatenkwartier. De groene banieren die ervoor stonden wapperden kalmpjes in de wind. Een rijk uitgedoste edele heer met een enorme snor en dikke beurs kruiste het plein. Ze likte gespannen aan haar lip. Als alles zoals gepland ging, en hoe kon het ook anders met Toms nalatenschap, zou zij vanavond een goede maaltijd te nuttigen hebben. De eerste in weken.

De Snor stopte precies in haar mikgebied, waar hij een praatje hield met de verkoper. Sieb mikte en schoot. De pijl doorboorde het touw waar de beurs aan hing waardoor het op de grond plofte. Een oplettende voorbijganger zou de beurs direct opgemerkt hebben, maar door de drukte lette niemand op zijn stappen. Een tweede pijl boorde zich in de beurs en met een uiterste concentratie trok ze het buideltje naar zich toe. Eenmaal bleef het haken aan een omgevallen tak en de tweede keer wilde een nieuwsgierige straatkat ermee spelen.

Ze siste een vloek naar het beest. De kat stak beledigd zijn staart in de lucht en schreed weg met een koninklijke waardigheid.

De buidel was rijker gevuld dan ze had verwacht.

Maar liefst zes gouden munten en drie zilveren kronen! Hier zou ze lang van kunnen eten. Nog in de roes van haar succes besloot ze het er nog een keer op te wagen.

In de menigte verscheen plotseling een vrouw. Ze droeg haar haar in een sneeuwwitte knot die totaal niet bij haar jeugdige gezicht paste. Op haar voorhoofd droeg ze een zilveren tiara die een goede duit zou opleveren op de zwarte markt. Haar jurk was net zo zwart als koning Hakons hart. Het geheel werd afgemaakt met hoge laarzen en witte handschoenen. Ze werd geflankeerd door drie gedaantes. Een van hen droeg een groen gewaad en een paarse puntmuts.

Sieb besepte met een schok dat het viertal haar kant op keek. Ze voelde een steek in haar hoofd en ineens veranderde haar pijl van richting. Er volgde een klik en ze besepte tot haar afgrijzen dat de pijl zich had geboord in de keel van het beeld van Brigantia.

De omstanders, die juist bezig waren fruit en bloemen te leggen voor het beeld van de godin keken ontzet omhoog. Tientallen ogen volgden het touw dat aan de keel van de godin bungelde.

Haar hart klopte in haar keel. Ze sprong op en rende weg om zo veel mogelijk afstand tussen zichzelf en de plaats des onheil te scheppen. Er volgde een gekraak en een luid geschraap over de grond. Het touw! Het hoofd van de godin sleepte over de grond achter haar aan. Het duurde even voor ze het los wist te snijden.

'Dief!'

'Daar is ze!'

Siebs hart ging tekeer als een overspannen lier. Ze was niet van plan om aan de schandpaal naast Achtvinger te belanden. Ze schoot een zijstraatje in. En de volgende. En nog een. Ze was nu al een flink stuk van de markt verwijderd. De druk bevolkte straten die waren bezaaid met markante huizen, maakten plaats voor vierkante stenen hopen die een woning moesten voorstellen. Her en der lagen stinkende vuilhopen en

rottend fruit en speelde er een kind op straat.

Ze hoorde een klap. Het volgende moment spatte er een rondvliegend projectiel naast haar tegen de muur. Het barstte in duizend stukken uiteen en ze voelde hoe de scherven zich in haar kont boorden.

Ze hoorde het geblaf van honden en even kreeg ze het te benauwd. Ze draaide haar hoofd een kwartslag naar achteren en zag tot haar ontsteltenis dat de groep achtervolgers was gegroeid. Het handjevol Brigantia fanatici was nu versterkt door garnizoenssoldaten. Achter de soldaten reed een ruiter op een uit de kluiten gewassen paard dat zo donker was als de nacht. Opnieuw voelde ze een steek in haar hoofd.

Sieb rende door steegjes en sprong over hekjes. Ze nam de snelst mogelijke route waar paard en menigte niet makkelijk doorheen kon. Ze draaide juist de zoveelste hoek om toen ze plots oog in oog kwam te staan met Rahar en zijn kornuiten. Ze kreunde inwendig toen ze besepte dat haar benen haar onbewust naar haar oude huis hadden gevoerd.

Rahar was bezig om zijn buit van de dag te verdelen. Onder de schatten bevonden zich munten, een gouden kelk, juwelen en exotische vogels in kooien. De vogels staken bleek af tegen Rahars bonte kledij en gouden oorbellen.

Ze maakte een snelle berekening wat de slimste stap zou zijn. Als ze de steeg uit vluchtte, dit keer achterna gezeten door Rahars mannen, zou ze betrappt worden door de soldaten. Indien ze hier bleef zou Rahar haar echter kennis laten maken met het vervaarlijk uitziende mes op zijn heup. Misschien zou ze moeten doen alsof haar neus bloedde. Ja, dat leek haar het beste.

‘Gegroet Rahar,’ zei ze met licht trillende stem.

Rahar, die haar intussen natuurlijk had opgemerkt, grijnsde en stapte op haar af. Zijn mannen volgden zijn voorbeeld.

Siebs armen werden van achteren stevig beetgepakt.

‘Wel... wel... kijk eens aan wat mijn steeg in komt geslopen. Als dat onze magere kruimeldief niet is, die haar puntoortjes onder het mes van Rahar, de Koning der Dieven, komt leggen.’

Ze trok een scheef gezicht bij zijn verwijzing naar haar oren die beschouwd werden als elfenoren. ‘Ik was niet echt aan het sluipen, maar meer aan het passeren. Ik was toevallig in de buurt en... ik dacht er ineens aan dat ik nog het een en ander vergeten was om mee te nemen na mijn wat... ehh... haastige vertrek.’ Ze was nog niet uitgesproken of ze besepte dat ze beter haar mond had kunnen houden.

‘Vergeten?’ beschimpte Rahar haar. ‘Gelukkig zit je hoofd aan je nek vast, anders was je die ook vast vergeten. Je had de keus om je bij me aan te sluiten of te verdwijnen. Je was gewaarschuwd hier nooit meer te komen toen je vertrok. Niemand, en zeker geen armoe-dige kruimeldief die de titel ‘dief’ niet eens waardig is, kan Rahar de Koning der Dieven, tarten en denken daarmee weg te komen.’

Ze merkte geërgerd op hoe de zelfgekroonde ‘Koning der Dieven’ zijn titel liefkozend aanhaalde. Ze bedacht zich dat haar idool, Markus Grijpgraag, de werkelijke Meesterdief, een andere mening over de titel zou hebben. En hoe durfde hij haar een mislukte dief te noemen? ‘Je mag me dan verjaagd hebben uit mijn eigen huis Rahar, *Koning der Dieven*,’ merkte ze spottend op, ‘en misschien ben ik niet opgewassen tegen jouw legertje hielenlikkers, maar een ding heb je mis. Ik ben geen mislukte kruimeldief. Ik ben verdomd goed in mijn vak en heb een zak goud om dat te bewijzen!’ sloot ze haar tirade af.

Rahar, wiens gezicht van donkerrood naar lichtpaars was gesprongen, had zijn mond geopend om haar het zwijgen op te leggen. Zijn tanden klaptten op elkaar, toen hij het magische woord ‘goud’ hoorde.

‘Dat liegt ze, baas,’ zei zijn handlanger die haar arm

in een wurgreep hield. 'Dat zegt 't meiske alleen maar om er tussenuit te kunnen knijpen, snap 'ie.' Een aantal van zijn kameraden vielen hem bij en drongen aan op een mooie ophanging of een leuke wurging.

'Stilte! Waar is het goud? Geef me het goud en ik laat je leven.'

Met pijn in haar hart besepte Sieb dat ze het goud kwijt was. In stilte vervloekte ze haar losse tong en veroordeelde ze zichzelf tot nog meer water en brood. 'Ik heb het verstopt. Als je belooft om mij te laten gaan zal ik het je vertellen,' probeerde ze hem af te bluffen.

Rahar pakte haar kin vast. 'Ik wed dat jij het onder je wambuis hebt verstopt. Er is hier geen plek waar je goud weg kan stoppen en verwachten dat je het later terug vindt.' Met een handige beweging trok hij de zak tevoorschijn en leegde het in zijn handpalm. 'Ik neem terug wat ik zei,' zei hij, zichtbaar onder de indruk. 'Blijkbaar ben je sneller dan ik dacht en heb je een edele,' hij spuugde op de grond, 'kunnen zakken en ben je er ondanks al die vervloekte gardes op straat, nog mee weggekomen ook.'

Ze slaakte een zucht van verlichting. 'Graag gedaan. Dan vind je het vast niet erg om me als beloning te laten gaan.'

Rahar lachte. 'Laten gaan? Ik geloof dat we hier hebben wat men noemt een 'misverstand'. Kijk eens goed om je heen. Ik heb het goud al en de mannen om te doen wat ik wil. En laat het nu net zo zijn dat mijn mannen zich al dagen vervelen. Jij hebt alleen je armoedige kleren en bent alleen.'

Siebs hart klopte in haar keel toen ze een paar van zijn handlangers wellustig naar haar zag kijken. Zonder Toms bescherming liep ze het risico om in een van de rode kamers tussen Blanke Pinola en Snelle Jelle te eindigen. De enge ruiters op het grote paard leek ineens een prima alternatief.

'Ze is niet alleen. Niet meer in ieder geval,' klonk

plotseling een norse stem achter haar.

Rahar en zijn bende draaiden zich als een man om.

In de ingang van de steeg stonden de vreemde gedaantes die ze op de Jaarmarkt had gezien. Ze waren omringd door een mist dat vanuit het niets leek opgedoken. De man die had gesproken was zo groot en breed als een den. Hij droeg een donkerbruine broek en hoge laarzen. Zijn ene been werd bedekt door een zwarte tartan plaid. Het had dezelfde kleur als het vest dat hij droeg. In zijn hand hield hij een staf waar aan de uiteinden een dubbele zeis was bevestigd. Zijn gezicht werd verborgen door de schaduwen die hoog tegen de muur achter hem liepen.

De arm om haar arm ontspande toen de rovers beseften dat hun tegenstanders uit niet meer dan vier personen leken te bestaan.

Rahar schopte een kist opzij en stapte zelfverzekerd naar voren. 'Ik zie dat je vrienden hebt meegebracht,' zei hij, terwijl hij zijn mes uit de schede trok.

'Ik wil zijn staf,' zei een van zijn rovers.

'Waarom kom je hem dan niet halen.' De brede man stapte uit de schaduwen.

Sieb wist niet of zij degene was die naar adem hapte en een kreet slaakte, maar dat piepende geluid als dat van een in het nauw gedreven rat was vast niet van haar afkomstig. Toch?

Als de omvang van de man iemand al angst aanjoeg, was dat niets vergeleken bij zijn zilveren ogen waarvan de pupillen ontbraken. De onderkant van zijn ogen waren omkranst met bloedrode littekens die als een uitspattende ster het geheel omlijstten. Zijn zilvergrijze haren hingen niet in pieken naar beneden, maar dreven als een wolk achter hem aan.

'Sandocan...'

'Is het werkelijk...?'

'We zijn gedoemd!'

Voor ze kon herinneren waar ze eerder van zulke

ogen had gehoord, zette een van de rovers het op een lopen. Zijn wegsnellende voetstappen weerkaatsten tegen de muren en binnen enkele tellen was hij verdwenen in het duister. De rest van zijn maten leken zijn voorbeeld te willen volgen.

‘Lafaards!’ schreeuwde Rahar woedend. ‘Het is maar een man, geen god en zeker niet de krijger die hij pretendeert te zijn. Degene die mij zijn hoofd brengt zal beloond worden met vijf goudstukken en krijgt het meisje erbij.’

Sieb schudde laatdunkend het hoofd. Het was een universeel erkend feit dat zodra een rover, of zelfs maar middelmatige dief, het woord ‘goud’ hoort, hij zijn principes, gezond verstand en zelfs levensdrang opzij zet. Rahars mannen waren niet anders.

Voor iemand een beweging kon maken stapte er een ander figuur nadrukkelijk uit de mist naar voren. De pezige jongeman had schouderlang haar dat hij in een halve staart droeg. Op zijn leren borstkuras was een draakachtig wezen afgebeeld dat donker afstak tegen zijn scharlakenrode mantel. Hij knipoogde naar Sieb, voor hij zijn afkeurende blik over Rahars bende liet glijden. ‘Vijf goudstukken maar? Je moet werkelijk wat aan je reputatie doen, Sando,’ zei hij en wendde zich tot de roversbende. ‘Mijn grote vriend hier is nogal gehecht aan zijn staf, dus waarom komen jullie niet eerst met mij spelen.’

De grote man die Sando werd genoemd bevestigde met een vloeiend gebaar de staf weer op zijn rug.

Ook de vrouw in het gezelschap stapte nu uit de mist. ‘Ah... mannen en hun wapens. Werkelijk, ik zie niet in waarom jullie allemaal meteen aan het uiteinde van mijn zwaard zouden moeten eindigen,’ mengde ze zich in het gesprek. ‘Ik ben meer dan bereid om een paar van jullie een voorsprong te geven van, laten we zeggen, tien tellen, voor ik je laffe hart er uitsnijd.’ Haar armen gleden naar de messen die uit de kap van haar

laarzen staken. 'Mijn Bregaanse broer kan er natuurlijk anders over denken,' zei ze vragend.

De soldaat scheen haar opmerking amusant te vinden. 'Laat er nooit meer gezegd worden dat Breganen niet galant kunnen zijn. Dames gaan voor,' zei hij en sloeg zijn armen over elkaar.

'Ik kan de mist niet veel langer vasthouden,' mengde een andere stem zich in het gesprek. Het was de jongen met de parse puntmuts. Hij keek enigszins benauwd om zich heen en vestigde zijn aandacht op de uitgang van het steegje, waar de mist inderdaad lager was gaan liggen.

De vrouw negeerde hem en trok haar messen. 'Met groot plezier, broertje.' Er klonk een ijzelijke strijdkreet die vast niet onder deed aan die van de oorlogsgodinnen.

De kwikslag van bewegingen die volgde ging te vlug voor Sieb om er een touw aan vast te knopen. Haar armen waren plotseling bevrijd en dat was het enige dat er werkelijk toe deed. Ze wilde het op een lopen zetten toen ze een warme straal bloed over haar gezicht kreeg. Ze draaide zich verschrikt om toen een hand haar enkel vastgreep. Met alle macht schopte ze naar de bandiet die kreunend aan haar voeten lag. De soldaat voegde zich bij zijn zus en richtte een ware verwoesting onder de rovers aan. Het zwaard dat hij hanteerde was nauwelijks te volgen, zo snel pareerde hij.

Sieb kroop voorzichtig achteruit, panisch dat ze de aandacht op zich zou vestigen indien ze sneller bewoog.

Onder Rahars mannen was een ware paniek uitbroken. Gezichten vertrokken van angst terwijl de een na de ander werd geveld. Hun tegenstanders schenen echter de tijd van hun leven te hebben. Af en toe klonk er een klaterende lach tussen het strijdgewoel en Sieb vroeg zich af of de vrouw soms krankzinnig was. Bij de beurs van Forina, ze had nog nooit iemand gezien die zo van een gevecht genoot. Een vrouw nog wel!

Ze hadden zojuist de helft van het gespuis geëlimineerd toen de rest op de vlucht sloeg.

Een arm gleed om haar middel. Ze keek omhoog, recht in de ogen van een geest. Haar hart sloeg een tel over.

‘Genoeg!’ Een enkel woord van de man met de zilveren ogen was voldoende om zijn metgezellen ervan te weerhouden om achter de bandieten aan te gaan.

‘Je verpest mijn avond,’ pruilde de vrouw verongelijkt.

‘We kunnen ze altijd later nog opzoeken. Het is interessanter als de prooi zich eerst in weet te graven. Hen opsporen, opjagen en uit hun hol trekken zal een uitstekende training zijn,’ zei de soldaat met een gretigheid die Sieb het ergste deed vermoeden over het lot van haar eigen persoontje.

‘Er wordt niet gejaagd vandaag. Vergeet niet waarom we hier zijn.’ De man tilde Sieb op en zette haar op een nabije krat dat was omringd met sieraden, munten en fel gekleurde vogels. ‘Hoe staan we ervoor, Fedlimid?’ Zijn blik gleed naar de jongen die zijn bezwete gezicht afveegde en de nog rokende muts op zijn hoofd zette.

‘We zullen niet lang meer dekking hebben ben ik bang. In feite ben ik al verbaasd dat ik het zo lang heb volgehouden,’ stotterde hij.

Sieb maakte gebruik van de gelegenheid door een paar munten in haar zak te proppen. Ze zette haar meest onschuldige gezicht op, toen de man zich naar haar toe draaide.

‘Ik word Sando genoemd. Dit zijn Macayla, Dylan en,’ hij wees op de jongen met de hoed, ‘Fedlimid. Je hoeft ons niet te vrezen. We zijn hier om je te helpen.’

Iets vertelde haar dat hun hulp meer zou kosten dan wat Rode Rikka verdiende als de maîtresse van de koning. Ze tuurde naar de uitgang van de steeg. Als ze een sprint zette en de jongen opzij duwde, hij leek broodmager, zou ze...

‘Geen schijn van kans,’ zei Sando vlak. ‘Macayla, maak onze gast gereed om te vertrekken terwijl Dylan en ik de paarden halen. Er is niet veel tijd meer. De koninklijke garde is al op zoek naar onze kleine dief.’ Hij fronste even en liep toen samen met de soldaat de steeg uit.

Sieb stond op en besloot zich voorlopig in haar rol als hun *gast* te voegen. Ze probeerde niet te kijken naar de lijken en rondslingerende ledematen.

Macayla glimlachte toen ze de wantrouwende blik zag die zij op Sando’s rug wierp. ‘Hij is niet zoals zijn uiterlijk doet voorkomen,’ zei ze simpel.

‘Je bedoelt dat hij geen kwade banshee is?’ vroeg ze vol ongeloof. ‘Hij heeft geen ogen!’

Macayla haalde achteloos haar schouders op. ‘Hij mist alleen de pupillen. Hij is geen lid van de *sidhe*. Bovendien zijn banshees vrouwen en geen mannen,’ corrigeerde ze haar. ‘Ik heb er een paar gekend, humorige types met hun eeuwige gehuil wanneer ze een dode aankondigen. Ze zijn nogal gefixeerd op aandacht als je het mij vraagt. Geloof me, Sandocan behoort niet tot het feeënvolk.’

‘Sandocan? Maar hij zei net...’

‘Vergeet die naam,’ zei Macayla streng. ‘Het is niet veilig om die naam hier uit te spreken. We zijn hier om je te helpen en zo te zien waren we precies op tijd. Een paar minuten later en je hoofd had over de grond gerold. Je draagt niet eens een mes,’ zei ze afkeurend. ‘We zijn gekomen om je naar je rechtmatige plaats te begeleiden,’ sloot ze raadselachtig af.

Voor Sieb kon vertellen dat er sprake was van een misverstand, werd ze op een paard getild. Een seconde later nam de soldaat achter haar plaats en stoven ze weg. Sandocan, nee *Sando*, corrigeerde ze zichzelf, reed voorop en de achterhoede werd gesloten door Macayla.

Ze keek naar de jongen die naast hen reed. Het was niet moeilijk te raden wat zijn rol in het geheel was. Ze

had zijn soort wel eens gezien wanneer ze, omringd door een processie soldaten, het paleis verlieten. Volgens sommigen waren zij genezers die de nalatenschap van de oude druïden in ere hielden. Anderen beweerden gezien te hebben hoe een magiër zijn tegenstander met een enkele blik levend had gevild. Hen tarten stond gelijk aan het bezoeken van een watergeest die je zijn moeras in sleurde en je er voor eeuwig in slavernij hield. De magiër die naast haar reed leek echter niet bepaald gevaarlijk. Hij had een vriendelijk gezicht met sproeten die hem waarschijnlijk nog jonger deden lijken dan hij was. Hij droeg een groen fluwelen gewaad dat vreselijk vloekte met zijn oranje haar. Op zijn hoofd droeg hij een paarse puntmuts. Sieb vermoedde dat de muts bedoeld was om hem meer aanzien te geven, maar de kromme slag waardoor de punt opzij zwierde deed daar afbreuk aan. Macayla kon ze niet helemaal plaatsnemen. Vrouwelijke krijgers kende ze alleen maar uit legenden. Ze kwam tot de conclusie dat zij niet uit Tara kwam, maar misschien was ze een Orghilliaan of kwam ze uit Connacht. Iedereen wist dat koningin Maeve van Connacht, de machtigste vrouw van de vijf koninkrijken was. In Tara was het ongehoord dat een vrouw wapens droeg, laat staan dat ze haar eigen leger tot haar beschikking had, maar de soevereiniteit van Connacht was onlosmakelijk verbonden met de koningin. Misschien was Macayla hier in opdracht van haar koningin? Onmiddellijk verwierp ze die gedachte. Dat een koningin interesse zou hebben in een dief was te bespottelijk om waar te zijn.

Ten slotte liet ze haar blik rusten op de enorme man voor haar. Vanuit haar positie kon ze alleen zijn brede rug zien en stiekem was ze daar wel blij om. Zijn ogen waren niet iets waar je lang naar kon kijken zonder er de rillingen van te krijgen. Haar bewaker Dylan, ze kon hem niet als iets anders zien, was wellicht de meest aangesproken persoon om een gesprek mee aan te knopen.

‘Ik denk dat er een vergissing in het spel is,’ begon ze. ‘Ik heb helemaal geen familie. Ik heb werk te doen en zou het erg vervelend vinden als jullie er pas halverwege achter kwamen dat jullie de verkeerde hebben. Heb je er enig idee van hoeveel zaken ik moet laten schieten tijdens de Jaarmarkt als ik de weg naar Tara weer terug moet lopen? De concurrentie is moordend. Ik zal de winter weer klappertandend moeten doorbrengen als je me niet laat gaan.’

De soldaat was duidelijk niet zo spraakzaam als Macayla. Hij negeerde haar vragen en verplaatste een hand dicht naar zijn zwaard, ongetwijfeld met het oog op mogelijke problemen.

Die problemen lieten niet lang op zich wachten maar stortten zich met de geniepigheid van een slang op hen, toen ze een paar straten verderop werden ingesloten door de Koninklijke Garde. Aan het hoofd bevond zich de enge ruiter op het zwarte paard.

Dylan vloekte en haalde zijn hand van zijn zwaard. Sieb vermoedde dat ook hij besepte, dat ze het nooit tegen een dergelijke overmacht konden opnemen. Ze werden omringd door een ring van vuur en staal waarna de paarden wild steigerden. Ze sloeg haar armen om de hals van het rijdier in haar angst ervan af te worden geworpen. Wat volgde was een kakofonie van kletterende wapens, gehinnik en geschreeuw. Er volgde een explosie achter hen die haar oren deed suizen.

‘Neem het kind aan!’

Voor Sieb besepte wat er gebeurde werd ze uit het zadel getild, waarna ze met een plof bij Sando op schoot belandde. Het gekletter van paardenhoeven weerkaatste tegen de muren en vulde haar oren.

Dylan reed voor hen uit en stak zijn armen in de lucht. Vanuit haar half dicht geknepen ooghoeken zag ze een groen licht, gevolgd door een vreemde hitte die haar loom en duizelig maakte. Even meende ze recht in de gigantische spleetog van een geschubd wezen te

kijken. Toen sloeg haar hoofd met een ruk achterover tegen Sando's staalharde borst. Ze voelde een misselijk makende steek in haar hoofd en klapte voorover toen haar ogen in duisternis vervielen.